

## USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šrédlové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci exekuce

oprávněné: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, IČO 41197518  
sídlem Orlická 2020/4, Vinohrady, 130 00 Praha 3

proti  
povinnému: **Mgr. J. P.**, narozený xxx  
bytem xxx

**pro 38 908 Kč s příslušenstvím**, o odvolání České republiky – Obvodního soudu pro Prahu 2 proti usnesení soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy, Exekutorský úřad Přerov, ze dne 7. srpna 2024, č. j. 203 EX 15804/16-23,

**takto:**

- I. Usnesení soudního exekutora se **ve výroku III mění** tak, že soudnímu exekutorovi se za úkony spojené se zastavením exekuce **nepřiznává** paušální náhrada nákladů ve výši 907,50 Kč a České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 se **neukládá** povinnost tuto částku soudnímu exekutorovi uhradit.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

### Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soudní exekutor zastavil exekuci vedenou na základě pověření, které vydal Obvodní soud pro Prahu 2 dne 23. 5. 2016, č. j. 55 EXE 756/2016-18 (výrok I), náklady exekuce určil výší 7 865 Kč (výrok II), soudnímu exekutorovi za úkony spojené se zastavením exekuce přiznal paušální náhradu nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč, kterou je mu povinna uhradit Česká republika – Obvodní soud pro Prahu 2 ve lhůtě čtyř měsíců od právní moci tohoto usnesení (výrok III), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení (výrok IV).
2. K odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v projednávané věci byla exekuce zahájena 6. 5. 2016, pověřením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. května 2016, č. j. 55 EXE 756/2016-18, byl pověřen provedením exekuce, doložka provedení exekuce byla vyznačena 14. 9. 2016, v exekuci nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, exekucí není postižena nemovitá věc, vyloučené doby dle § 55 odst. 12 ex.ř. byly zjištěny, ale celková doba bezvýslednosti i při jejich zohlednění překročila zákonnou dobu dle § 55 odst. 7 a násl. ex.ř. Podle § 55 odst. 7 ex. ř. proto vyzval oprávněnou, aby ve lhůtě 30 dnů sdělila, zda souhlasí či nesouhlasí se zastavením exekuce. Tato výzva byla oprávněné doručena 25. 6. 2024 a oprávněná na ni nereagovala. Proto exekuci dle § 55 odst. 7 ex.ř. zastavil.
3. O nákladech exekuce a nákladech účastníků rozhodl dle § 89 ex.ř., přičemž dospěl k závěru, že povinný zavinil zastavení exekuce, kterou proti němu oprávněná důvodně zahájila na základě formálně a materiálně vykonatelného exekučního titulu. K zastavení exekuce nedošlo pro vady

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

exekučního titulu ani jiného důvodu, který by bylo lze přičítat oprávněné. K zastavení exekuce došlo na základě důvodů tkvících v nové právní úpravě § 55 odst. 7 a násl. ex.ř.

4. Pokud jde o náklady exekuce, ty vyčíslil částkou 7 865 Kč sestávající z odměny ve výši 3 000 Kč (§ 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. ve spojení s čl. II vyhlášky č. 441/2016 Sb.), z paušální náhrady hotových výdajů ve výši 3 500 Kč (§ 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb.) a daně z přidané hodnoty.
5. Obecně k nároku na náhradu nákladů exekuce v případech zastavení exekuce dle § 55 odst. 7 ex.ř. odkázal též na ustanovení § 90 a § 55 odst. 13 ex.ř. a závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezech sp. zn. IV. ÚS 191/18, II. ÚS 65/20, IV. ÚS 3250/14 a III. ÚS 1231/20.
6. V projednávané věci, v níž nebyla složena žádná záloha na náklady exekuce ani na další vedení exekuce, však uzavřel, že dle § 55 odst. 13 věty třetí a čtvrté ex.ř. nelze jeho náklady uspokojit.
7. Paušální náhradu za úkony spojené se zastavením exekuce vyčíslil částkou 907,50 Kč sestávající z náhrady ve výši 750 Kč zvýšené o 21 % daň z přidané hodnoty.
8. O nákladech účastníků rozhodl za použití § 87 odst. 2 ex.ř. se zohledněním toho, že žádný z účastníků náhradu nákladů řízení nepožadoval.
9. Proti výroku III tohoto usnesení podala Česká republika – Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „odvolatelka“) včasné a přípustné odvolání. Namítala, že v projednávané věci soudnímu exekutorovi nenáleží nárok na náhradu nákladů řízení. Dne 4. 10. 2022 povinný podal u Městského soudu v Praze insolvenční návrh spojený s návrhem na oddlužení, dne 11. 10. 2022 byl zjištěn úpadek povinného a bylo povoleno jeho řešení oddlužením a dne 10. 5. 2023 bylo schváleno oddlužení povinného plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, insolvenční řízení stále probíhá. Oprávněná přihlásila do insolvenčního řízení svou pohledávku vymáhanou v nynějším exekučním řízení (příhláška P24-1.) a soudní exekutor přihlásil svou pohledávku na náhradu nákladů exekuce (příhláška P15-1). Dle odvolatelky se 6letá doba ve smyslu § 55 odst. 7 ex.ř. počítá zpětně od okamžiku, kdy soudní exekutor oprávněnou vyzval ke sdělení, zda souhlasí se zastavením exekuce, tj. v podmínkách projednávané věci od 25. 6. 2024. Exekuci nelze zastavit pro její bezvýslednost v průběhu vyloučené doby ve smyslu § 55 odst. 12 ex.ř. – zde v průběhu insolvenčního řízení zahájeného dne 4. 10. 2022. Od zahájení insolvenčního řízení je minimálně předčasně učinit závěr o tom, zda vymáhaná povinnost bude či nebude alespoň částečně uspokojena. Jinými slovy, v době učinění výzvy dle § 55 odst. 7 ex.ř. 6letá lhůta vůbec neběžela, soudní exekutor nemohl bezvýslednost vůbec shledat a nemohl ji zastavit zpětně pro předchozí 6letou bezvýslednost. V projednávané věci s ohledem na probíhající insolvenční řízení není naplněn ani účel zastavení exekuce, ani účel výplaty paušální náhrady nákladů řízení za úkony spojené se zastavením exekuce. Soudní exekutor svou pohledávku na náklady exekuce přihlásil do insolvenčního řízení v souladu se závěry vyslovenými Ústavním soudem v nálezech ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3250/14, a ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 502/17, a teprve se uvidí, v jakém rozsahu bude jeho pohledávka uspokojena. Není proto nyní důvod, aby soudnímu exekutorovi jeho marné úsilí sanoval stát. Probíhající insolvenční řízení vedené proti povinnému vylučuje zastavení exekuce dle § 55 odst. 7 ex.ř. Nebyly-li splněny podmínky pro zastavení exekuce ve smyslu citovaného ustanovení, nemá soudní exekutor právo na náhradu nákladů od státu podle čl. II bodu 1 a 2 zákona č. 255/2023 Sb. Navrhla proto, aby rozhodnutí soudního exekutora bylo v napadeném výroku změněno tak, že soudní exekutor nemá právo na náhradu těchto nákladů.
10. Soudní exekutor navrhl potvrzení usnesení v napadeném výroku. Argumentoval tak, že nastala-li právní moc usnesení o nařízení exekuce 14. 9. 2016 a doba 6 let bezvýsledného vedení exekuce, v níž nebylo vymoženo žádné plnění a nebyla postižena nemovitá věc, uplynula ke dni 14. 9. 2022, aniž by byla prodloužena dle § 55 odst. 12 ex.ř., pak insolvenční řízení na majetek povinného zahájené dne 5.10.2022 nemůže mít za následek stavení běhu doby marného vedení exekuce ve smyslu § 55 odst. 12 písm. c) ex.ř. Vedení insolvenčního řízení povinného není překážkou zastavení exekuce dle § 55 odst. 7, odst. 11 ex.ř., neboť vydání usnesení o zastavení exekuce není úkonem,

jímž se exekuce ve smyslu § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona provádí. Nelze slučovat paušální náhradu nákladů soudního exekutora za zastavení exekuce dle § 55 odst. 7 a násl. ex.ř. s náklady exekuce určenými samostatně ve výroku II napadeného usnesení. Plnění uhrazené v insolvenčním řízení nelze považovat za vymožené plnění, od něhož by se nadále mohla počítat lhůta 6 let dle § 55 odst. 7 ex.ř.

11. Odvolací soud z podnětu a v rozsahu podaného odvolání přezkoumal usnesení soudního exekutora (tj. pouze ve výroku III ohledně paušální náhrady nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce) dle § 55c odst. 5 ex. ř. ve spojení s § 212 a § 212a o.s.ř., aniž nařizoval jednání [§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.], a dospěl k následujícím závěrům.
12. V projednávané věci se z obsahu spisu soudního exekutora podává, že exekuční řízení bylo zahájeno 6. 5. 2016, doložka provedení exekuce byla vyznačena 14. 9. 2016. Exekučním titulem je výkaz nedoplatků oprávněné ze dne 19. 10. 2015 č. 9341501386, jímž byl povinnému předepsán k úhradě nedoplatek dlužného pojistného ve výši 15 770 Kč a nedoplatek penále ve výši 23 138 Kč.
13. Soudní exekutor nevydal exekuční příkaz o provedení exekuce prodejem nemovitých věcí povinného.
14. Soudní exekutor oprávněnou usnesením ze dne 25. června 2024, č. j. 203 EX 15804/16-22, které jí bylo doručeno téhož dne, vyzval, aby v 30denní lhůtě od doručení usnesení sdělila, zda souhlasí se zastavením exekuce či nikoli, a poučil ji, že nevyjádří-li nesouhlas se zastavením exekuce v uvedené lhůtě, exekuci zastaví. Pro případ nesouhlasu oprávněné se zastavením exekuce, vyzval oprávněnou, není-li zproštěn od složení zálohy na další vedení exekuce, aby uhradila zálohu ve výši 500 Kč. Oprávněná na uvedenou výzvu dle obsahu spisu nijak nereagovala.
15. Soudní exekutor eviduje přímou úhradu nákladů exekutora ve výši 17,90 Kč 2. 7. 2024.
16. Z veřejně přístupného insolvenčního rejstříku vyplývá, že dne 5. 10. 2022 byla v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška Městského soudu v Praze ze dne 5. října 2022, č. j. MSPH 57 INS 15847/2022-A-4, již bylo oznámeno, že 4. 10. 2022 bylo zahájeno insolvenční řízení stran povinného a dne 5. 10. 2022 09:03 hod. byla tato vyhláška zveřejněna v insolvenčním rejstříku, čímž nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. října 2022, č. j. MSPH 57 INS 15847/2022-A-7, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne, byl zjištěn úpadek povinného, bylo povoleno jeho řešení oddlužením a insolvenčním správcem byla ustanovena společnost AxxxxS v.o.s. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. května 2023, č. j. MSPH 57 INS 15847/2022-B-12, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne, bylo schváleno oddlužení povinného plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.
17. Soudní exekutor přihlásil dne 26.10.2022 svou pohledávku na náhradu nákladů exekuce v celkové výši 7 865 Kč sestávající z odměny ve výši 3 000 Kč, náhrady hotových výdajů ve výši 3 500 Kč a DPH ve výši 1 365 Kč do insolvenčního řízení zde povinného jako úpadce vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 57 INS 15847/2022. Tato přihláška je evidována jako přihláška s pořadovým číslem 15. Jako přihláška s pořadovým číslem 24 je evidována přihláška pohledávky zde oprávněné v celkové výši 539 134,50 Kč, mj. i pohledávky vymáhané v předmětném exekučním řízení dle výkazu nedoplatků č. 9341501386 na zaplacení dlužného pojistného ve výši 15 770 Kč a dlužného penále ve výši 23 138 Kč.
18. Insolvenční řízení stran povinného stále probíhá.
19. Odvoláním napadeným výrokem III soudní exekutor rozhodl o paušální náhradě nákladů soudního exekutora za úkony spojené se zastavením exekuce dle § 55 odst. 7 ex.ř. (srov. část první čl. II bod 1 zákona č. 255/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a

exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon č. 255/2023 Sb.“.

20. V rámci rozhodování o odvolání státu, jemuž byla uvedeným výrokem uložena povinnost vyplatit soudnímu exekutorovi prostřednictvím exekučního soudu předmětnou paušální náhradu nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce, není odvolací soud vázán důvodem, pro nějž byla exekuce zastavena (k povinnosti odvolacího soudu zkoumat otázku správného určení důvodu zastavení exekuce srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 928/14, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 3295/20, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3401/2017).
21. Odvolací soud tedy řešil, zda byly naplněny předpoklady pro zastavení exekuce z důvodu, k němuž se váže povinnost státu k náhradě paušálních nákladů exekuce ve smyslu části první čl. II bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb.
22. V projednávané exekuční věci, v níž bylo exekuční řízení zahájeno před 1. 1. 2022, se použije § 55 odst. 7 až 13 zákona č. 120/2001 Sb. ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 214/2022 Sb., o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 214/2022 Sb.“), tj. od 1. 9. 2022, na základě aplikace § 10 odst. 1 zákona č. 214/2022 Sb.
23. Dle citovaného ustanovení nestanoví-li se dále jinak, § 55 odst. 7 až 13 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i na exekuční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V exekučních řízeních zahájených přede dnem 1. ledna 2022, v nichž přede dnem 1. ledna 2022 byla vyznačena doložka provedení exekuce, se do lhůty podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, započítává doba, v níž nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a exekucí nebyla postižena nemovitá věc; § 55 odst. 12 zákona č. 120/2001 Sb. se použije obdobně. V řízení podle věty druhé lhůta podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplyne dříve než 1. ledna 2023. V exekučních řízeních zahájených přede dnem 1. ledna 2022, v nichž přede dnem 1. ledna 2022 nebyla vyznačena doložka provedení exekuce, se lhůta podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, počítá až od 1. ledna 2022. Pro účely postupu podle vět druhé a třetí se vyznačením doložky provedení exekuce rozumí též nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce.
24. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci doložka provedení exekuce byla vyznačena 14. 9. 2016, tj. též před 1. 1. 2022, je třeba aplikovat i § 10 odst. 1 větu druhou a třetí zákona č. 214/2022 Sb.
25. Podle důvodové zprávy zákonodárce předpokládal, že citované ustanovení bude de facto použito namísto části druhé čl. IV bodu 11 zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 286/2021 Sb.“).
26. Smyslem ustanovení má být najisto postaveno, že § 55 odst. 7 až 13 ex.ř. bude užíván i v řízeních zahájených přede dnem 1. 1. 2022. [ŠTIKA, Martin. Zákon o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů. Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-1-18]. ASPI\_ID KO214\_2022CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]
27. Pravidlo, že v exekučních řízeních zahájených před 1. 1. 2022, v nichž zároveň do té doby nabylo usnesení o nařízení exekuce právní moci či byla vyznačena doložka provedení exekuce, se do lhůty podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2022, započítává doba, v níž nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti ve výši postačující alespoň ke krytí nákladů exekuce a exekucí nebyla postižena nemovitá věc, zakotvovalo též vzpomínané ustanovení části druhé čl. IV bodu 11 zákona č. 286/2021 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

28. Podle § 55 odst. 7 ex.ř. nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekucí postižena nemovitá věc, vyzve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůta podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce podle věty druhé a odstavců 8, 10 nebo 11 se na řízení spojená ke společnému řízení hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo.
29. Podle § 55 odst. 11 ex.ř. složením zálohy podle odstavce 8 nebo jde-li o oprávněného, který byl zproštěn od složení zálohy na další vedení exekuce, se lhůta podle odstavce 7 prodlužuje o další 3 roky. Prodloužit lhůtu podle věty první je možné nejvýše dvakrát. Po uplynutí lhůty podle odstavce 7 prodloužené o dobu podle věty první a druhé exekutor exekuci zastaví. Celková doba po vyznačení doložky provedení exekuce, po kterou nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, nesmí v nepřerušném trvání překročit po sobě následujících 12 let od vyznačení doložky provedení exekuce nebo posledního vymoženého plnění, nastalo-li později; do této lhůty se nezapočítávají doby uvedené v odstavci 12. Dojde-li v rozhodné době k částečnému vymožení povinnosti, běží lhůta uvedená v odstavci 7 věty první znovu od počátku ode dne následujícího po dni, v němž naposledy došlo k částečnému vymožení povinnosti. Po dobu, po kterou trvá prodloužení exekuce, soud nerozhodne o zastavení exekuce pro nemajetnost a návrh na zastavení exekuce pro nemajetnost zamítne. Jde-li o oprávněného podle odstavce 9, věty druhá až čtvrtá se nepoužijí.
30. Podle § 55 odst. 12 ex.ř. lhůta podle odstavců 7 a 11 neběží a) je-li předmětem exekuce nepeněžitě plnění, b) po dobu, po kterou probíhalo řízení o návrhu na zastavení exekuce, námitce podjatosti, návrhu na odklad, odvolání nebo jiném podání účastníka řízení či trval odklad exekuce části majetku, během něhož nelze exekuci provést, c) po dobu, po kterou byla jako celek exekuce odložena, nebo ji není možné podle zvláštního právního předpisu provést<sup>33</sup>.
31. Uvedená poznámka 33 pod čarou odkazuje na § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) – dále jen „IZ“, dle něhož se se zahájením insolvenčního řízení spojují tyto účinky: výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést. Pro pohledávky za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávky jim na roveň postavené (§ 169) však lze provést nebo vést výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka, na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 a s omezeními tímto rozhodnutím založenými. Není-li dále stanoveno jinak, výkon rozhodnutí nebo exekuce se i nadále nařizuje nebo zahajuje a provádí proti povinnému.
32. Z výše citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že ustanovení § 55 odst. 7 ex.ř. bylo v projednávané věci poprvé možno použít 1. 1. 2023, a to se započítáním dosavadního běhu dob (srov. § 10 odst. 1 věta třetí zákona č. 214/2022 Sb.). Uplynutí 6leté doby bezvýslednosti se odvíjí od okamžiku, kdy exekutor přistoupí ke zkoumání naplnění podmínek dle citovaného ustanovení, neboť se jedná o dobu posledních 6 let počítaných po (a nikoli od) vyznačení doložky provedení exekuce (na rozdíl od 12leté doby uvedené v § 55 odst. 11 věta čtvrtá ex.ř., která se počítá nejdříve od data doložky provedení exekuce), jak se domnívá soudní exekutor.
33. V podmínkách projednávané věci tak soudní exekutor mohl nejdříve zkoumat naplnění podmínek dle § 55 odst. 7 ex.ř. ke dni učinění výzvy oprávněné dle tohoto ustanovení (tj. k 25. 6. 2024) a následně pak nutně ke dni vydání napadeného usnesení (srov. § 167 odst. 2, § 154 odst. 1 o.s.ř.) – tj. k 7. 8. 2024, protože tak pro něj bylo rozhodujících posledních šest let – tj. od 7. 8. 2018 do 7. 8. 2024.

34. V průběhu tohoto období však dne 5.10.2022 byl běh 6leté doby zastaven, neboť uvedeného dne nastoupily účinky zahájeného insolvenčního řízení (§ 109 odst. 1 písm. c), odst. 4 IZ, § 55 odst. 12 písm. c) ex.ř., § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 214/2022 Sb.). Vzhledem k tomu, že účinky zahájeného insolvenčního řízení ke dni vydání napadeného usnesení (a ani ke dni vydání tohoto usnesení) nepominuly, neboť insolvenční řízení stran povinného stále probíhá, běh 6leté doby je stále zastaven a tato neběží.
35. Navíc v průběhu tohoto období došlo i k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, kterou je i pohledávka soudního exekutora na náhradu nákladů exekuce, a to dne 2. 7. 2024. Dle § 55 odst. 11 věta pátá ex.ř. začala běžet nová 6letá doba bezvýslednosti exekuce dle § 55 odst. 7 ex.ř. teprve ode dne následujícího po posledním uvedeném plnění, tj. od 3. 7. 2024. Ke dni vydání soudního exekutora od 3. 7. 2024 doba 6let rozhodně neuplynula.
36. Odvolací soud se v této souvislosti neztotožňuje s názorem soudního exekutora, že plnění uhrazené v insolvenčním řízení nelze považovat za vymožené plnění ve smyslu § 55 odst. 7 ex.ř.
37. Pověření provedením exekuce se totiž vztahuje i na povinnost k úhradě nákladů exekuce (srov. § 44 odst. 3 písm. f), § 87 odst. 1 a 3 ex.ř. ve znění ke dni zahájení exekuce) a plnění poskytnuté soudnímu exekutorovi v rámci plnění oddlužení povinného představuje vymožené plnění ve smyslu § 46 odst. 4 písm. c) ex.ř. v nyní účinném znění.
38. Podmínky pro zastavení exekuce spočívající v 6leté době její bezvýslednosti podle § 55 odst. 7 ex.ř. ve spojení s § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 214/2022 Sb. tak v projednávané věci splněny nebyly, soudní exekutor pochybil, pokud oprávněnou dle § 55 odst. 7 ex.ř. vyzval ke sdělení, zda souhlasí či nesouhlasí se zastavením exekuce, a jestliže následně, vzhledem k tomu, že oprávněná v zákonné lhůtě na jeho výzvu nereagovala, exekuci zastavil. S výzvou soudního exekutora ze dne 25. června 2024, k jejímuž vydání nebyly splněny podmínky dle § 55 odst. 7 věta první ex.ř., proto nelze spojovat následky uvedené ve větě druhé předmětného ustanovení.
39. Nebyly-li splněny podmínky pro zastavení exekuce ve smyslu výše citovaných ustanovení, nemohlo soudnímu exekutorovi vzniknout ani právo na paušální náhradu nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce ve smyslu části první čl. II bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb.
40. Odvolací soud proto napadené usnesení soudního exekutora dle § 55c odst. 5 ex.ř. a § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil ve výroku III tak, že soudnímu exekutorovi se za úkony spojené se zastavením exekuce nepřiznává paušální náhrada nákladů ve výši 907,50 Kč a České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 se neukládá povinnost tuto částku soudnímu exekutorovi uhradit.
41. Výklad soudního exekutora, že počátek 6leté doby bezvýslednosti se odvíjí od vyznačení doložky provedení exekuce a že tedy v projednávané věci tato uplynula již 14. 9. 2022, nerespektuje úpravu § 55 odst. 7 ex.ř., dle níž jde o dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce, a ani úpravu obsaženou v § 10 odst. 1 věta třetí zákona č. 214/2022 Sb., dle níž lhůta podle § 55 odst. 7 ex.ř. neuplyne dříve než 1. 1. 2023.
42. I když probíhající insolvenční řízení obecně nebrání zastavení exekuce (srov. usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 31 Cdo 1714/2013), v projednávané věci exekuci zastavit nelze vzhledem ke specifické úpravě obsažené v ustanovení § 55 odst. 12 písm. c) ex.ř. ve spojení s § 109 odst. 1 písm. c) IZ a § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 214/2022 Sb.
43. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že žádnému z účastníků exekučního řízení tyto náklady nevznikly.
44. Přezkumnou činností odvolacího soudu zůstal nedotčen výrok I ohledně zastavení exekuce, výrok II o nákladech exekuce a výrok IV o nákladech účastníků, neboť proti nim nebylo účastníky exekučního řízení podáno odvolání.

**Poučení:**

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 21. října 2024

**JUDr. Jana Šrédlová v. r.**  
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.